

Arrest

nr. 190 176 van 29 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 24 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2017 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2017 beslist de de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekster terug te drijven.

1.2. De beslissing tot terugdrijving is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“(…) de heer / mevrouw :

naam L. voornaam F.

geboren op 01.09.1994 te Conakry geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee wonende te [...]

houder van het document Paspoort Guinée nummer O00201819

afgegeven te DCPAF op : 22.09.2016

houder van het visum nr. 013992431 van het type C afgegeven door Nederlandse autoriteiten te Accra

geldig van 13.07.2017 tot 26.10.2017

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Dakar met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : (...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene biedt zich op 14.07.2017 aan aan de buitengrens, ze beoogt een verblijf van 85 dagen in Nederland (terugkeerticket dd.06.10.2017). Ze is op het ogenblik van de beoogde grensoverschrijding dd.14.07.2017 niet in het bezit van bank- of kredietkaarten. Zij beschikt op dat ogenblik slechts over 600 euro in cash. Dit is ruimschoots onvoldoende voor het verblijf van 85 dagen in Nederland. Volgens de geldende richtbedragen die Nederland heeft meegedeeld aan de andere Schengenlidstaten, dient men in Nederland over 34 euro per dag per persoon te beschikken.

Betrokkene beschikt uitsluitend over een Nederlands "bewijs van particuliere logiesverstrekking" bij de genaamde B. A. M., opgesteld op 19.05.2017. Dit document had betrokkene niet in haar bezit bij het zich aandienen aan de grenscontrole, maar werd achteraf op 14.07.2017 per elektronische weg aan Dienst Vreemdelingenzaken bezorgd.

De titel van dit Nederlandse standaarddocument is "Bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking". Op pagina 1 staat "Dit formulier hebt nu nodig voor het uitnodigen van personen die voor hun komst naar Nederland visumplichtig zijn en aan wie u logies wenst te verstrekken. Daarnaast hebt u dit formulier nodig in geval u zich voor een visumplichtige vreemdeling garant wilt stellen". Geef op het formulier aan bij 3 "Verklaring" duidelijk aan wat in uw geval van toepassing is: garantstelling, logiesverstrekking of beide".

In casu heeft B. A. M. op pagina 3 "verklaring" enkel het vak 3.a "ja" aangekruist, met name "Ik verklaar hierbij de onder 4 genoemde vreemdeling logies te verstrekken".

Op pagina 3 is het vak 3.b. "Ik stel me garant voor de onder 4 genoemde vreemdeling" NIET ingevuld als "ja". Bah Alpha Mawiatou heeft zich via dit standaarddocument derhalve niet garant gesteld voor de betaling van de kosten van verblijf van betrokkene. Dit document is op deze wijze officieel ingediend bij de Nederlandse autoriteiten.

Uit een nauwgezette, zorgvuldige analyse van het voorgelegde document blijkt dat dit document geen bewijs van garantstelling is voor de betaling van de kosten van verblijf. Het is uitsluitend een bewijs van particuliere logiesverstrekking. Betrokkene kan aan de hand van dit document dus niet staven dat ze wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor haar verblijf in Nederland. (...)

Opmerkingen: Deze beslissing tot teruggrijping vervangt de beslissing tot teruggrijping dd.14.07.2017 (...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenvinding en betoogt dat haar intenties –met name het komen bezoeken van haar echtgenoot- steeds duidelijk zijn geweest, van bij de aanvraag.

Zij laat gelden:

“Verzoekster roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het feit dat de heer B. vergat punt 3.B aan te vinken, betreft een loutere materiële vergissing. Als men pagina 3 van de garantverklaring voor zich neemt, verbaast dit niet. De heer B. heeft punt 3.A ten volle beantwoord en vergat het kruisje onder 3.B aan te vinken. Dat het een materiële vergissing betreft, wordt gestaafd aan de hand van de hele context van het dossier. Het lijkt geen twijfel en wordt ook niet betwist door de DVZ dat verzoekster tijdens haar verblijf in Nederland bij haar echtgenoot zal wonen.

Het wordt evenmin betwist dat verzoekster de wettelijke echtgenote is van de heer B. Het is zijn huwelijksplicht bij te dragen in het onderhoud van zijn echtgenote. De heer B. heeft een arbeidscontract van onbepaalde duur en beschikt over ruim voldoende inkomsten om in het onderhoud van zijn echtgenote te voorzien. De nodige informatie in dit verband werd ook gevoegd bij de visumaanvraag en is de gemachtigde ambtenaar van de DVZ niet onbekend. Daarnaast werd ook een ziektekostenverzekering afgesloten voor verzoekster en is zij in het bezit van een terugkeerticket op datum van 26 oktober 2017. Verzoekster zal tijdens haar verblijf een intensieve cursus Nederlands volgen en na het slagen in een taaltest Nederlands op de ambassade in Dakar, zal zij een aanvraag voor een visum gezinshereniging indienen. Zij wil de aanvraag voor dit visum op geen enkele wijze in gevaar brengen en gaat terug op 26 oktober 2017.

Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat de DVZ, na de beslissing van de RvV tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 juli 2017, met het vergrootglas is gaan zoeken naar een ander argument om de toegang tot de Schengenzone voor verzoekster te beletten. Het argument dat nu het voorwerp uitmaakt van de beslissing tot terugdrijving is volledig disproportioneel: uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.”

2.3.2.2. Verweerder repliceert:

“Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het feit dat haar echtgenoot, dhr. B., punt 3.B van de garantverklaring vergat in te vullen een louter materiële vergissing betreft. De verzoekende partij beweert dat dit zou blijken uit de hele context van het dossier. Het zou bovendien tot de huwelijksplicht van haar echtgenoot behoren om bij te dragen in het onderhoud van de verzoekende partij. Tot slot zou het repatriëren van verzoekster een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

De kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende terugdrijving diende te worden betekend.

De in casu bestreden beslissing vindt zijn grondslag in artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet; bepaling die stipuleert als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een

derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich op 14.07.2017 heeft aangeboden aan de buitengrens. Zij verklaarde dat zij gedurende 85 dagen in Nederland zou verblijven.

Op het ogenblik van de beoogde grensoverschrijding was de verzoekende partij echter niet in het bezit van bank- of kredietkaarten. Zij beschikte over slechts 600,00 euro cash geld.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat voormeld bedrag ruimschoots onvoldoende is voor een verblijf van 85 dagen in Nederland, temeer nu volgens de geldende richtbedragen die Nederland heeft meegedeeld aan de andere Schengenlidstaten, men in Nederland over 34,00 euro per dag per persoon dient te beschikken.

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij wijst echter op het bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking dat werd afgelegd door haar echtgenoot.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde hieromtrent terecht vast dat uit voormeld ‘bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking’ blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij hierbij uitsluitend heeft verklaard dat hij logies zou verstrekken aan de verzoekende partij, doch niet dat hij zich garant zou stellen voor de betaling van de kosten van het verblijf van de verzoekende partij.

De echtgenoot van de verzoekende partij heeft op pagina 3 van voormelde verklaring immers enkel het vakje 3.A met “ja” aangekruist. Hieruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij verklaart dat hij de verzoekende partij logies zou verstrekken.

De vraag of de echtgenoot zich ook garant zou stellen voor de verzoekende partij, vraag die werd aangehaald onder punt 3.B, werd echter niet ingevuld.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit voormeld document niet blijkt dat dit geen bewijs is voor garantstelling voor de betaling van de kosten van verblijf, doch uitsluitend een bewijs van particuliere logiesverstrekking.

De verzoekende partij erkent dat voormeld document niet vermeldt dat haar echtgenoot zich garant verklaarde, doch betoogt dat het niet invullen van punt 3.B een materiële vergissing betreft.

Verweerder merkt dienaangaande op dat pagina 1 van voormeld bewijs uitdrukkelijk het volgende vermeldt: “Dit formulier hebt u nodig voor het uitnodigen van personen die voor hun komst naar Nederland visumplichtig zijn en aan wie u logies wenst te verstrekken. Daarnaast hebt u dit nodig in geval u zich voor een visumplichtig vreemdeling garant wilt stellen. Geef op het formulier aan bij 3 “Verklaring” duidelijk aan wat in uw geval van toepassing is: garantstelling, logiesverstrekking of beide.”

De echtgenoot van de verzoekende partij wist aldus of behoorde te weten dat het niet invullen van de vraag of hij zich garant zou stellen voor de verzoekende partij tot gevolg had dat het door hem ingevulde bewijs uitsluitend zal worden beschouwd als een bewijs van particuliere logiesverstrekking.

Voormelde kritiek doet echter geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vaststelde dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich bij voormeld document niet garant verklaart voor de verzoekende partij, zodat voormeld document uitsluitend als een bewijs van particuliere logiesverstrekking dient te worden beschouwd.

De verzoekende partij erkent ook zelf dat voormeld document geen bewijs van garantstelling uitmaakt daar waar zij een nieuw bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking voorlegt dd. 28.07.2017, waarbij punt 3.B wel werd ingevuld.

Aangezien de verzoekende partij op het ogenblik van haar binnenkomst in het uitsluitend bezit was van 600,00 euro cash, geen bank- of kredietkaarten kon voorleggen en het door haar overgemaakte document uitsluitend als een bewijs van particuliere logiesverstrekking kan worden beschouwd, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van herkomst.

De verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing daar waar zij voorhoudt dat het een huwelijksplicht zou zijn bij te dragen in het onderhoud van de echtgenoot, dat haar echtgenoot over een arbeidsovereenkomst beschikt, en dat een ziektenkostenverzekering werd afgesloten voor de verzoekende partij.

Voormelde kritiek doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vaststelde dat het door de verzoekende partij overgemaakte document uitsluitend dient te worden beschouwd als een bewijs van particuliere logiesverstrekking, zodat op niet kennelijk onredelijk wijze, rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van beoogde grensoverschrijding uitsluitend in het bezit was van 600,00 euro cash, werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor haar verblijf in Nederland.”

2.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat verzoekster is gehuwd met de heer B., en al evenmin dat de heer B. in Nederland woont.

Het blijkt ook uit het administratief dossier dat de heer B. een bewijs van garantstelling heeft ingevuld en ondertekend op 19 mei 2017. Dit stuk is voorzien van een stempel van de gemeente Arnhem en bevat de volgende verklaring:

“Ik wil haar [[i.e. verzoekster, die eerder op het document al was geïdentificeerd als echtgenote van de betrokkene] naar Nederland laten komen om haar de Nederlandse taal leren tijdens haar vakantie in Nederland. Zij kan dan later MVW aanvragen”.

Het blijkt evenzeer dat de heer B. vakje 3.B niet heeft aangekruist.

Op hetzelfde document wordt vermeld (zie verklaring) dat de ondertekenaar ervan ermee akkoord gaat dat de op het formulier vermelde gegevens worden ingevoerd in het VIS en daar gedurende maximaal vijf jaar worden opgeslagen en dat tijdens die periode zij toegankelijk zijn voor de visumautoriteiten en de autoriteiten die bevoegd zijn tot het uitvoeren van visumcontroles aan de buitengrenzen en binnen de lidstaten, immigratie- en asielautoriteiten in de lidstaten, zodat deze kunnen toetsen of is voldaan aan de voorwaarden voor legale binnenkomst en legaal verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

De DVZ nam op 14 juli 2017 reeds een eerdere beslissing tot terugdrijving. Tegen deze beslissing werd een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de RvV.

Bij arrest van 23 juli 2017, nr. 190.006 in de zaak RvV 207 672 / IX beval de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 juli 2017.

Daags nadien, op 24 juli 2017 nam de DVZ een nieuwe beslissing tot terugdrijving en tot intrekking van het visum, ditmaal gebaseerd op het feit dat haar echtgenoot, de heer B., op het formulier van garantverklaring het punt 3.B niet aanvinkte.

Verzoekster stelt blijkens het administratief dossier ook terecht: *“Op 28 juli 2017 kreeg de heer B. een afspraak op de gemeente Arnhem en kon hij een nieuw formulier van garantstelling invullen en het vakje 3.B aanvinken. Het nieuwe bewijs van garantstelling werd overgemaakt aan de DVZ, met het verzoek tot herziening van de beslissing.”* Ter terechtzitting wordt het origineel neergelegd van de garantverklaring van 28 juli 2017 (zie ook stuk 16 bij het verzoekschrift) waaruit blijkt dat de heer B. het vakje 3.B aankruiste.

Verzoekster maakt het volgens de Raad prima facie aannemelijk dat het niet aanvinken van vakje 3.B een materiële vergissing betrof. Dat het een materiële vergissing betrof kan ook blijken uit het feit dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de (later geschorste) beslissingen van 14 juli 2014 tot terugdrijving en intrekking reeds kennis had van dezelfde garantverklaring maar de afwezigheid van het aankruisen van vakje 3.B niet in aanmerking nam als grondslag van voormelde beslissingen.

Verweerder wist (zoals blijkt uit schorsingsarresten 190 005 en 190 006 van de Raad) dat het visum werd verleend onder de garantstelling van de heer B. en dat de Raad in voormelde arresten verzoekster bijtrad waar zij aanvoerde dat zij niet meer geld nodig had omdat haar verblijfskosten zouden worden betaald door haar echtgenoot. Derhalve is er in casu sprake is van een onnauwkeurige en dus onzorgvuldige feitenvinding. Hoewel verweerder op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing niet op de hoogte was van de nieuwe garantverklaring van 28 juli 2017, waarin vakje 3.B wel werd aangekruist, kan deze nieuwe garantverklaring ook mede genomen in de beoordeling van de materiële vergissing aangezien het als stuk 16 werd toegevoegd bij het verzoekschrift en verweerder reeds vroeger van deze nieuwe garantverklaring in kennis werd gesteld.

Voormelde vaststellingen leiden in casu op het eerste gezicht tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien verzoekster over een garantverklaring beschikte die blijkens het VIS dienstig werd voorgelegd in het kader van de visumaanvraag.

2.3.3. Het middel is in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster:

“Als verzoekster naar Dakar wordt gerepatrieerd, zal het voor verzoekster niet mogelijk zijn om op korte termijn opnieuw een visum type C aan te vragen. Zij zal hiertoe minstens 6 maanden moeten wachten. De uiteindelijke aanvraag gezinshereniging zou weer een heel eind vertraging oplopen. Verzoekster

moet immers eerst Nederlands leren en slagen in een taalttest alvorens zij haar man in Nederland kan komen vervoegen. Zij kan in haar thuisland helaas geen cursus Nederlands volgen.

Ook alle financiële inspanningen om het visum te verkrijgen, zouden zinloos zijn geweest.

Een beslissing tot terugdrijving wordt beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens ze is uitgevoerd, geen verdere gevolgen heeft in het rechtsverkeer. Een latere procedure tot nietigverklaring zal aan verzoekster niet het beoogde rechtsherstel kunnen bieden.“

2.4.2.2. De verwerende partij repliceert:

“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het haar, door een repatriëring, niet mogelijk zal zijn om op korte termijn opnieuw een visum type C aan te vragen. Zij beweert dat zij minstens 6 maanden zal moeten wachten, terwijl ook de aanvraag gezinshereniging vertraging zal oplopen. Zij wijst er tevens op dat ook alle financiële inspanningen om het visum te verkrijgen zinloos geweest zouden zijn.

Verweerder laat gelden dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen mag te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 114.306, 8 januari 2003)” (zie ook RvV nr. 170.124 dd. 20.06.2016)

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat het haar niet mogelijk is om op korte termijn opnieuw een visum aan te vragen en haar uiteindelijke aanvraag gezinshereniging vertraging zal oplopen, nu zij in haar thuisland Nederland geen cursus kan volgen, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij zich beperkt tot louter hypothetische beweringen die zij geenszins staaft aan de hand van concrete elementen.

Terwijl, overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een moreel / financieel nadeel niet kan aanzien worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (zie ook R.v.St. nr. 164.254 dd. 30.10.2006 ; R.v.V. nr. 9 dd. 13.6.2007).

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij “zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel” (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007).”

2.4.2.3. In de huidige stand van de rechtspraak wordt een beslissing tot terugdrijving beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan verzoekster niet het beoogde rechtsherstel zal kunnen bieden. Dit klemt des te meer nu het thans gevraagde visum geen visum gezinshereniging betreft maar een visum kort verblijf en volgens de verklaringen die zich in het dossier

bevinden verzoekster en haar echtgenoot er zich bewust van zijn (en reeds waren bij het indienen van de visumaanvraag) dat zij zich moet scholen in het Nederlands, opdat zij, voorzien van de nodige taalkennis kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar dan bij de Nederlandse autoriteiten de taaltest te doen om vervolgens een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen, gevolgen die dus voortvloeien uit een op het eerste gezicht onwettige beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd op afdoende wijze aangetoond.

2.4.3. Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Nu aan de drie voorwaarden is voldaan, wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 24 juli 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

W. MULS